

ЛЮБИТЬ зустрівати й проваджати залізничні поїзди Лідія Іванівна Самчук. Не тільки через те, що в неї служба така – чергова по станції Антонівка; просто, щастить іноді зустріти першою когось, хто давненько вже не буває у рідному селі. Та й за два десятиліття праці в колективі антонівських залізничників дуже звиклася (як, наприклад, лісвник до запаху лісу, фармацевт – до запахової палітри медикаментів) до специфічних запахів залізниці – гарячого подиху дизельного двигуна, ледве вловимого запаху дерев'яних шпал, які колись витримували на собі вагу потужних составів.

Вісім років відпрацювала на стрілочному посту, забезпечуючи безперешкодний рух не тільки поїздів, а й автотранспорту. І щоразу з приємним відчуттям підставляла обличчя під тугий струмінь повітря, яке становило щось єдине з пролітаючими поряд вагонами. А серцем відчувала кожний перестук вагонних коліс на рейкових стиках: так-так, так-так, так-так... Наче оці потокування дякували жіночці: "Працюю на совість, то й нашим пасажирам буде спокійніше в дорозі".

НА ЗНІМКУ: незабаром і цей дизель-поїзд відбуде до Сарн. І "благословить" його в дорогу чергова по станції Антонівка Лідія САМЧУК.

Фото Сергія ДУЛЯНИЦЬКОГО.